

דניאלה רייבנבן
תקשורת

חובתה של האמא להיות מאושרת !

דנית דברה, מנכ"לית עמותת שניר, הפועלת לקידום מתן שוויון הזדמנויות בחינוך ובתרבות

"מרגע היוולדו שואף הילד ליצור קשר עם אמו. זאת המטרה לכל תנועותיו. במשך חודשים רבים תופסת האם את המקום החשוב בחייו. הוא תלוי בה כמעט באופן מוחלט". **אלפרד אדלר, "אתה וחייך". עמוד 88.**

תחושת מסוגלות וערך עצמי מתפתחת באדם בשנותיו המוקדמות. דרך התנהלותה של האם הוא מבין מהי שמחה, מהו תסכול, הוא מרגיש בחושיו האם אמו מאושרת.

לא כל הילדים בעולם נולדו לאמא מאושרת. כך גם בני שהאישה שילדה אותו בחרה להשאיר אותו בבית החולים וללכת. כבר מזמן אני לא שופטת אותה. אני מודה שמיד לאחר האימוץ חשבתי הרבה על הרגע הזה. שאלתי את עצמי מתי היא החליטה? האם ברגע שגילתה שהיא בהריון כבר היה לה ברור שאת הילד הזה היא לא תגדל? או שלפחות לאורך ההיריון הוא חווה בתוך הבטן שלה שלוה ורוגע?

אולי היא החליטה דווקא אחרי הלידה? שאלתי את עצמי איך אפשר ללדת תינוק, לקבל אותו אל זרועותיך אחרי שגופך הביא אותו אל העולם, אחרי שחווית את פסגת הכאב האפשרי ואת פסגת האושר שהורמוני האהבה מנגנים בגופך מיד אחרי הלידה, איך ברגע הזה יכלה להחליט לעזוב את הבן שילדה בבית החולים וללכת?

מזמן אני כבר לא שופטת. הפסקתי לחשוב על רגע ההחלטה שלה ועברתי לחשוב על הבן שלי ועל הזכות שלו לאושר. בשבילי מסמל יום האישה את הבחירה להיות אמא מאושרת. נכון שלא רק לאימהות מגיע להיות מאושרות. לכולם מגיע. גם לסבתא שלי בת ה 100 וגם לחתול ברחוב. אבל לאימהות יש, לצד הזכות להיות מאושרת, גם החובה להיות מאושרת. החובה להיות מודל לבחירה באושר.

אחד מזיכרונות הילדות המוקדמים שלי הם של אמא שלי ושלי הולכות יחד בבוקר גשום אל הגן שלי. הייתי כבת שלוש, צעדנו יחד ברחוב ללא מדרכה, צמודות צמודות לצד הדרך. הטיפות ירדו בלי הרף ומכוניות שחלפו ברחוב השפריצו עלינו מפלי מים קטנים כממטרה. ואנחנו שתינו, יד ביד, מדלגות בין הטיפות, אוחזות במטריה אחת מעל לראשנו ואת היד השנייה מפנות כלפי המכוניות החולפות ומפלי המים וצוחקות. צוחקות עד שהבטן מתכווצת. ואמא שלי צוחקת משמחה מכל הלב ואני מסתכלת עליה ורואה אמא מאושרת.

ראיתי את אמא שלי גם בהתמודדות עם אתגרים. עם בעל הלום קרב, עם אתגרים כלכליים. ראיתי את אמא שלי מאבדת את אבא שלה ומתאבלת עליו ביגון. החיים לא דבש וסוכריות עבור אף אחד. ויחד עם זאת ראיתי אמא שבוחרת בשמחה. שבוחרת להיות מאושרת. שעובדת בלהיות מאושרת ולעשות אחרים סביבה מאושרים.

מודל לחיקוי הוא הכוח המעצב הגדול ביותר, לכן בעמותת שניר אנחנו בוחרים את הצוות שלנו בקפידה. אין זה חשוב אם המודל האימהי שלך היא אשת עסקים מצליחה שמניפה את דגל ההגשמה העצמית או של אם ל 7 ילדים שמאמינה בהקמת משפחה גדולה וטיפוחה. העיקר שיהיה במודל בחירה באושר ושמחה. לא קורבנות ומסכנות. לא כעס ומירמור על מה שלא עבד לי בחיים. בחירה בשמחה, באופטימי, בחירה ב"יש".

דניאלה רייבנבן תקשורת

גם בעבודה עם בני הנוער בתכנית החינוכית "הכוכבים של שניר" אנחנו מלמדים אותם הכרת תודה וראיית ה"יש". אנחנו מראים להם שכל אדם נולד עם סט קלפים ביד. לא כולם טובים. חלקם אפילו ממש רעים. אבל בכל רגע נתון יש לנו הבחירה לעשות איתם משהו טוב. להיות שמחים בקלפים שקיבלנו וללמד את עצמנו להוציא מהם את המקסימום שאפשר. והמקסימום זה השמיים.

בחרנו בעמותת שניר לקיים את התכנית החינוכית שלנו בקרב בני נוער כי בגיל העשרה נטרפים הקלפים מחדש. יש כמעט הזדמנות של קסם להשפיע על חייהם בדמויות נוספות שיהוו עבורם מודל לחיקוי מעורר השראה.

בגיל ההתבגרות, מורדים בני הנוער בכל מה שלמדו. המרד הזה חשוב, כי ממנו צומחת דמותם הייחודית. עבורנו בעמותת שניר, המרד הזה הוא הזדמנות פז לפקוח להם את העיניים לעולם אחר.

"ילדים אף פעם לא הצטיינו בקשב להוריהם, אבל אף פעם לא הפסיקו לחקות אותם" **ג'יימס בולדווין**.
אולי אם נזכור את המשפט הזה בכל צומת של בחירה בין תסכול לקבלה, בין כעס לאהבה, נלמד את ילדנו שיעור חשוב על בחירת המשקפיים הנכונות לחיים.